

7. BATEK BETIKO BIHOTZEAN GORDETZEN DITUEN GAUZA EDERRAK

Garai hartan eta herrialdearen txoko hartan, beste hainbatetan bezala, aurreko mendeetan bezalatsu bizi ziren. Etxeak bailara txikietan sakabanatuta zeuden, eta bidexka estuak zeharkatuz baino ezin zen haietara iritsi.

Gela bakarreko etxolak izaten ziren ia beti, urik, argirik eta erosotasunik gabeak. Gehienetan, ez zen leihorik ere izaten, baina askok zeukaten portxea, neguko eurite eta elurteetan aterpe emateko eta udako eguzki gupidagabetik babesteko. Etxebizitzarik umilenari ere, portxeak txoko bat eskaintzen zion atseginez hartzen ziren bisita urriekin solasean aritzeko, bai eta “liburuen emakumeen” entregak jasotzeko ere.

Urtaroaren arabera, beroa edo hotza sartzen zen lurreko eta paretetako oholtzarretatik, eta aukera bakarra izaten zuten orduan: eskura zituzten gauzekin oholak estaltzea, egunkari eta egutegi zaharrekin batez ere. Baina, bizimodu gogor haren erdian ere, beti izaten zen edertasunarentzako tartetxo bat, eta jendearen ondasun urria oso preziatu bihurtzen zen, familiako belaunaldiak elkarrekin lotzen zituen altxor: biolin zahar bat, oihalkiz eginiko edredoi bat, oinordetzan jasotako aizto bat... Eta liburuak ere multzo horretan sartzen hasi ziren, beren lekutxo egiten batek betiko bihotzean gordetzen dituen gauza ederren artean.